

[Frode Jakobsen.]

Vesttysklands indlemmelse i Atlantpagten. Derfor er det muligt, at Rusland alligevel er villig til at betale en pris. Prisen vil være opgivelsen af den fuldstændige beherskelse af Østtyskland mod oprettelsen af et forenet neutralt afvæbnet Tyskland under en vis kontrol af alle fire magter.

Når man skal se det fra et dansk synspunkt, er der både noget, der taler for, og noget, der taler imod. For, først og fremmest, at en af de vigtigste krigsfarer i verden i dag, den unaturlige deling af Tyskland, ville forsvinde, *mod*, at forsvaret af Vesteuropa ville blive trukket tilbage, så at Danmark så at sige kom til at hænge i luften. Men det væsentlige for mig er, at den eneste, som kan træffe denne afgørelse, er Vesttyskland selv. Derfor gælder det efter min mening om, at de forhandlinger, som finder sted mellem Øst- og Vesttyskland får deres chance. Det ville være altfor farligt, om der senere kunne skabes en myte, som placerede ansvaret for, at Tyskland stadig er delt, på de demokratiske nationer. Det må være Vesttyskland selv, der træffer sit valg, valget mellem et forenet afvæbnet Tyskland under en form for firemagtskontrol og et fuldstændig frit Vesttyskland tilsluttet de øvrige demokratier. Må jeg tilføje, at det, der gør, at jeg kan gå med til tyske soldater, er det simple, at det store flertal i Tyskland så forfærdelig nødigt vil.

Man kan let blive enig om, at udviklingen siden krigen har været sørgelig. Den blev ikke det, som vi havde ventet i besættelsens sidste dage. Samtidig er der glædelige træk, som vi ikke må glemme. Den internationale solidaritet er slået igennem som ingensinde før i verdenshistorien. Den er i dag ikke drømmerier, men praktisk politik, ja, det er i dag tværtimod forestillingen om, at man kan være sig selv nok, der er reduceret til en drøm. Jo nærmere landene står hinanden, jo længere kan de gå i samarbejde. Længst kan vi gå sammen med de skandinaviske lande. Det skandinaviske råd, som det ærede medlem hr. Hans Hedtoft har været hovedtalsmanden for, er der derfor al grund til at ønske velkommen. Det kan blive til et meget betydningsfuldt initiativ.

Samtidig mener jeg, man må huske på, at vore problemer aldrig kan løses skandinavisk. Det gælder både de økonomiske og de sikkerhedsmæssige. Heller ikke den fuldstændige forening til eet land af alle de nordiske lande ville afgørende ændre vore vanskeligheder. Hvis det var tilfældet, ville der ikke være nogen grund for store

lande som Frankrig til så lidenskabeligt at søge en større enhed. Et samlet Skandinavien har kun værdi, hvis formålet er at stå sammen for at vinde større indflydelse i den større helhed.

Det nordiske samarbejde kan gå videre end det europæiske. Det europæiske kan igen gå videre end Atlantsamarbejdet, fordi der er tale om stater, der har så meget tilfælles.

Man har undertiden talt om Europa som den tredje faktor. Det er et ord, som man skal bruge med megen forsigtighed, for det er klart, at denne tredje faktor aldrig kan være neutral i forholdet øst-vest. Skulle det mod vore håb komme til krig, så har vi taget vort parti. Men diskussionen om den rette udenrigspolitiske kurs har vist, at der er brug for, at Europa kan stå samlet for bedre at kunne gøre sine særlige synspunkter gældende overfor vor store forbundsfælle Amerika.

Der findes en stor begejstring for Europa-bevægelsen i næsten alle lande i Europa. Vi har undertiden stået kritisk overfor denne begejstring, men muligheden for at få indflydelse er, at man ikke holder sig selv fornemt tilbage.

Der har udviklet sig en modsætning mellem England- Skandinavien på den ene side og fastlandets lande på den anden. Denne modsætning er beklagelig. Den betyder en fare. Der er en tendens til på grund af vanskelighederne med et større Europa at samle sig om det, man har kaldt et Lille-Europa. Schumanplanen med Frankrig, Tyskland, Italien, Holland, Belgien og Luxembourg er det første tegn. Det næste er Plevenplanen, hvor det i dag — efter at Holland fornyligt har holdt op med blot at være observatør, og helt har tilsluttet sig — er nøjagtig de samme 6 lande, som forhandler, medens vi kun deltager som observatør. Endelig er der den sidste franske plan om en udenrigspolitisk komité, bestående af udenrigsministre, til fastlæggelse af en fælles udenrigspolitik. Også den plan vil antagelig have sin største chance blandt de samme 6 lande. Er de tre planer, Schumanplanen, Plevenplanen og den udenrigspolitiske, først ført ud i livet, er vi godt på vej til oprettelsen af et Lille-Europa, et Lille-Europa uden Danmark, Norge, Sverige og Storbritannien. Der er ingen, der kan ønske en sådan udvikling. Man må håbe, at de to grupper finder hinanden. Hellere et Europa, hvor graden af forenethed, om jeg så må sige, er mindre, men hvor hele det demokratiske Europa til gengæld forbliver sammen. Jeg vil henstille til den højtærede udenrigsminister, der har